

1,3 ΔΙΣ. Ο ΤΖΙΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Τα 1,3 τρισ. δολ. εκτιμάται ότι θα αγγίξει η παγκόσμια φαρμακευτική δαπάνη μέσα στα επόμενα τρία χρόνια, **αυξημένη κατά 30%** σε σχέση με τα επίπεδα του 2013 και με επίσημο ρυθμό αύξησης της τάξης του 4%-7%. **ΗΠΑ, Κίνα, Ιαπωνία** και αναδυόμενες αγορές εκτιμάται ότι μέχρι το 2018 θα συμβάλουν με νέα καινοτόμα σκευάσματα κατά 50% στον ρυθμό ανάπτυξης των επενδύσεων στο φάρμακο. Ειδικότερα, ογκολογικά, ανοσοκατασταλτικά, αντιιικά και φάρμακα αυτοάνοσων νοσημάτων και νοσημάτων του αναπνευστικού θα δώσουν **ώθηση 40%** στους ρυθμούς ανάπτυξης.

Μόνο οι νέες θεραπείες για τον διαβήτη υπολογίζεται πως έως το 2018 θα υπερβούν σε αξία τα 78 δισ. δολ. σε παγκόσμιο επίπεδο, ενώ τα νέα και «ισχυρότερα» φάρμακα για τη θεραπεία της ηπατίτιδας C αναμένεται να διαμορφώσουν στα 100 δισ. δολ. τις συνολικές δαπάνες της επόμενης πενταετούς περιόδου.

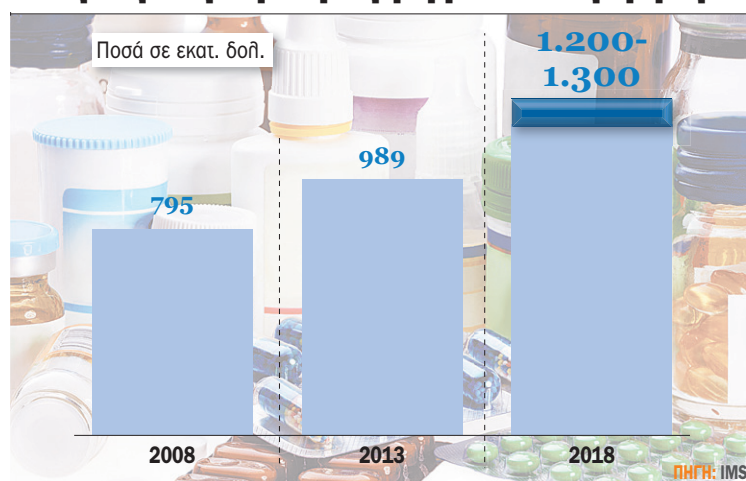
Οι Ηνωμένες Πολιτείες παραμένουν η κυριότερη αγορά (33% της παγκόσμιας κατανάλωσης), αναμένοντας επίσης ρυθμό ανάπτυξης 5%-8% έως το 2018.

Στην Κίνα, τη δεύτερη μεγαλύτερη φαρμακευτική αγορά παγκοσμίως, εκτιμάται ότι τα επίπεδα δαπανών θα ανέλθουν στα 155 με 185 εκατ. δολ. το 2018, ενώ στις αναδυόμενες αγορές το επίσης ποσοστό ανάπτυξης αναμένεται μεταξύ 8% με 11%, καταγράφοντας, εντούτοις, μικρότε-

Το φάρμακο γνωρίζει ανάπτυξη... εκτός Ελλάδας

ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΡΕΥΝΑ ΔΙΕΘΝΩΣ, ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ΣΤΗΝ ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΓΟΡΑ

Εξέλιξη της παγκόσμιας φαρμακευτικής αγοράς

Φορείς της φαρμακοβιομηχανίας ζητούν να αναγνωριστεί η συμβολή τους στην ανταγωνιστικότητα της οικονομίας

ρο ρυθμό ανάπτυξης σε σχέση με την τελευταία πενταετία.

Στην Ευρώπη ο ρυθμός ανάπτυξης είναι χαμηλότερος (περίπου 4%), κυρίως λόγω των μέτρων λιτότητας, ενώ στην Ελλάδα το κομμάτι των επενδύσεων στη φαρμακευτική έρευνα παραμένει εξαιρετικά χαμηλό. Ειδικό-

τερα, το μέγεθος της εγχώριας αγοράς κλινικών μελετών την περίοδο 2010-2013 υπολογίζεται ότι κυμάνθηκε μεταξύ 40 εκατ. και 50 εκατ. ευρώ κατ' έτος, λαμβάνοντας υπόψη και τις κλινικές μελέτες που υλοποιούνται απευθείας από φαρμακευτικές και όχι μόνο αυτές που ανατίθενται σε εξειδικευμένες εταιρείες κλινικών μελετών.

Αντί για επενδύσεις... rebate

Οι πωλήσεις φαρμάκου –όπως επισημαίνουν κύκλοι της βιομηχανίας– έχουν κυριολεκτικά «παγώσει» και ο ΕΟΠΥΥ αντιμετωπίζει συνεχόμενα προβλήματα ρευστότητας, εξαιτίας της σημαντικής υστέρησης στην καταβολή των εισφορών από τα ασφαλιστικά ταμεία. Οι απανωτές μειώσεις στην τιμή των σκευασμάτων, ειδικά τα τελευταία τρία χρόνια, αφενός, και η καθίζηση της αγοράς λόγω έλλειψης ρευστότητας, αφετέρου, **καθιστούν το περιβάλλον «τοξικό» για τη βιωσιμότητα των επιχειρήσεων.**

Οι πληροφορίες αναφέρουν πως

αυτό που συζητείται τώρα από το υπουργείο Υγείας είναι η **αύξηση του rebate για τις εταιρείες**, της «έκπτωσης», δηλαδή, επί του τζίρου που κάνουν οι επιχειρήσεις προς τον ΕΟΠΥΥ, ως αντιστάθμισμα για να μη μειωθούν περαιτέρω οι τιμές των φαρμάκων.

Οι φαρμακοβιομηχανίες, στον αντίποδα, προτείνουν τη **διαφοροποίηση του rebate (9%)** των φαρμακευτικών επιχειρήσεων, ανάλογα με το εάν αυτό αφορά εγχώριως παραγόμενα (4%), συσκευαζόμενα (6%) ή εισαγόμενα προϊόντα (9%), αφού τα παραγόμενα και συσκευαζόμενα προσφέρουν υψηλότερες ασφαλιστικές εισφορές απ' ό,τι τα εισαγόμενα.

Κύκλοι της φαρμακοβιομηχανίας ισχυρίζονται πως η αύξηση στα ποσοστά εκπτώσεων θα επιτείνει το ασφυκτικό κλίμα στην αγορά φαρμάκου, δεδομένου πως μόνο για το 2014 οι φαρμακευτικές επιχειρήσεις θα κληθούν να καταβάλουν μόνο για rebate και clawback ποσό που κυμαίνεται μεταξύ 500 εκατ. και 550 εκατ. ευρώ.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΡΥΦΩΝ

Πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Φαρμακοβιομηχανίας

Μπορούμε να φέρουμε την ανάπτυξη στην οικονομία

Επειτα από μια καταστροφική για την ελληνική κοινωνία πενταετία –η οποία χαρακτηρίστηκε από την κατάρρευση του παλαιού αντιπαραγωγικού οικονομικού μοντέλου που ακολούθησε η χώρα μας τα τελευταία είκοσι χρόνια–, είναι απόλυτη ανάγκη να διατυπώσουμε τη στρατηγική της επόμενης ημέρας σε νέες βάσεις. Η νέα στρατηγική θα πρέπει να βασίζεται στις αναπτυξιακές δυνατότητες της οικονομίας και στις διαθέσιμες κοινωνικές δυνάμεις και πόρους αποτιμημένους σε ρεαλιστική βάση.

Στο νέο αναπτυξιακό περιβάλλον, η εγχώρια παραγωγή φαρμάκου έχει στρατηγικό ρόλο, καθώς συνδέει τις φαρμακευτικές ανάγκες της χώρας με τη μείωση των δαπανών υγείας, την

κάλυψη των ασθενών με ποιοτικές και οικονομικές θεραπείες, αλλά και την ανάπτυξη. Η ελληνική φαρμακοβιομηχανία εγγυάται την **κάλυψη άνω του 70% των αναγκών σε φαρμακευτικές θεραπείες** στην πρωτοβάθμια περίθαλψη και **του 50% των αναγκών του νοσοκομειακού τομέα**, χαλαρώνοντας, έτσι, σημαντικά τη θηλιά της χρόνιας εξάρτησης της χώρας από τις εισαγωγές φαρμάκων.

Παράλληλα, το προσιτό ελληνικό φάρμακο αποτελεί τη λύση στο πρόβλημα της συγκράτησης της δημόσιας φαρμακευτικής δαπάνης, χωρίς περαιτέρω επιβάρυνση των ασθενών, που ήδη αδυνατούν να αντεπεξέλθουν στην υψηλή συμμετοχή στο κόστος των φαρμάκων.

Παρά το γεγονός ότι το ελληνικό φάρμακο συμμετέχει μόνο 20% στην εγχώρια φαρμακευτική δαπάνη, η συνεισφορά της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας στην εθνική οικονομία, την απασχόληση και την ανάπτυξη είναι σημαντική και τεκμηριωμένη: Αποτιμάται με **53.000** θέσεις εργασίας (που επηρεάζονται άμεσα ή έμμεσα από την εγχώρια παραγωγή φαρμάκου) και με **2,8 δισ. ευρώ** επίσης συμμετοχής στη διαμόρφωση του **ΑΕΠ** (για κάθε **1 ευρώ** που δαπανάται σε ελληνικό φάρμακο, **το ΑΕΠ αυξάνεται 3,42 ευρώ**). Αποτιμάται στην ενίσχυση των δημόσιων εσόδων και στην **ανταγωνιστικότητα** της ελληνικής οικονομίας, καθώς το ελληνικό φάρμακο εξαγεται σε **85** χώρες και βρίσκεται στα-

θερά στη δεύτερη θέση των εξαγωγών της Ελλάδας, κατοχυρώνοντας την ελληνική τεχνολογία στον συγκεκριμένο τομέα.

Οι αναπτυξιακές προοπτικές της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας δικαιολογούν πλήρως την ανάδειξή της σε **αναδυόμενο αστέρα της οικονομίας**, σύμφωνα με πρόσφατη μελέτη για το νέο βιώσιμο μοντέλο της ελληνικής οικονομίας, με ορίζοντα το 2020. Όμως, η εξέλιξη αυτή συνδέεται άμεσα με τη συμφωνία και εφαρμογή μιας εθνικής πολιτικής φαρμάκου που θα λάμβάνει σοβαρά υπόψη και θα αξιοποιεί την αναπτυξιακή δυναμική της ελληνικής φαρμακοβιομηχανίας. Η πολιτική αυτή θα πρέπει να συνίστα-

ται στη διασφάλιση **επαρκούς χρηματοδότησης** των δημόσιων φαρμακευτικών αναγκών, στην ύπαρξη **διάφανου και απλού συστήματος τιμολόγησης και αποζημίωσης**, στον έλεγχο της δαπάνης μέσω **διαρθρωτικών μέτρων** και στην εφαρμογή δυναμικής πολιτικής για τη χρήση ελληνικού παραγόμενου φαρμάκου-γενοσήμου, με ανάλογα **κίνητρα** για ιατρούς, φαρμακοποιούς και ασθενείς.

Τα παραπάνω είναι αρκετά ώστε να μετατρέψουν το φάρμακο, από πεδίο χρόνιων συγκρούσεων και κοινωνικών τριβών, σε αναπτυξιακό μοχλό παραγωγής εθνικού πλούτου, προς όφελος της οικονομίας, της εργασίας, της δημόσιας ασφάλισης και του Έλληνα ασθενή.